

καταλάβη ταῦτα τὰ δείγματα. Ἐντεῦθεν ὁμοίως δὲν ἔπεται, ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε γερμανικά. Οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις, Γάλλοις, Ἰταλοῖς. Ἀνυπόστατος εἶναι λοιπὸν ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ τῶν Ἑλλήνων καθωμιλημένη καὶ χυδαία γλῶσσα εἶναι ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὀλοκλήρως νέα.

Οἱ γλωσσολόγοι λέγουσι πολλάκις, ὅτι ἡ ἀρχαία ἑλληνική, καθὼς ἡ Λατινική, ἦτο συνθετική, ἡ δὲ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων εἶνε ἀναλυτική, καθὼς ἡ ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική. Ἀλλὰ τούτο δὲν ἀληθεύει γενικῶς, διότι καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνική εἶχεν ἀναλυτικὰς μορφάς. Π.χ. *Βεβουλευμένος* ὦ, ἦς, ἦ, *εἶην, εἶης, εἶη*. Οὐ μόνον τὸ βοηθητικὸν *εἶμι*, ἀλλὰ καὶ τὸ *ἔχω, γίνομαι* εὐρίσκομεν παρ' Ὀμήρῳ, Αἰσχύλῳ, Σοφοκλεῖ, Εὐριπίδῃ, Ἡροδότῳ, Θουκυδίδῃ, Ξενοφῶντι, Πλάτῳ, πρὸς ἔκφρασιν ἀναλυτικῶν μορφῶν, π. χ. *τετληότες ἐσμέν*,—*ἔσται δεδορκώς*,—*προδείσας εἶμι*,—*θανῶν εἶη*,—*ἀντιδούς ἔση*,—*στεῖχων ἂν ἦν*,—*πῶς ἦτε πάσχοντες*;—*μὴ προδούς ἡμᾶς γένη*,—*αὐτός μου σὺ σημήνας γενοῦ*,—*ἔχει περάνας*,—*θαυμάσας ἔχω*,—*ἐπιτρέψαντες ἡμέας αὐτούς ἔχωμεν*.

Ἐὰν λοιπὸν οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες πρὸς ἔκφρασιν τοῦ μέλλοντος καὶ ὑπερσυντελικοῦ, τῆς εὐκτικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου μεταχειρίζονται τὰ βοηθητικὰ ῥήματα *εἶμαι* καὶ *ἔχω*, τοῦτο εἶναι ἀρχαία παράδοσις. Ἐπειτα οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες δὲν ἐκφράζουσι τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων (πλὴν τῆς δοτικῆς ἐν τῇ καθωμιλημένῃ καὶ χυδαίᾳ) διὰ βοηθείας προθέσεων, ὡς ἡ ἀγγλική, γαλλική, ἰταλική. Ὑπερκρατεῖ δὲ καὶ τῆς γερμανικῆς, ἐν ἣ πολλὰ θηλυκὰ ὀνόματα εἶναι ἄπτωτα, π. χ. *die Mutter, γερ. der Mutter, δοτ. der Mutter, αἰτ. die Mutter*,—*die Frauen, γερ. der Frauen, δοτ. den Frauen, αἰτ. die Frauen*. Καὶ ἐν τῷ ῥήματι ὑπερκρατεῖ ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ τῆς τε ἀγγλικῆς καὶ γερμανικῆς, διότι ἐν τῇ γερμανικῇ δὲν ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ τρίτου προσώπου ἐν τῷ πληθυντικῷ καὶ τῆς ἀπαρεμφάτου π. χ. *ἀπαρεμφ. schreiben*,—πρῶτον πρόσωπον πληθυντ. *wir schreiben*,—τρίτον πρόσωπον *sie schreiben*. Ἐν τῇ ἀγγλικῇ δὲ ὁμοιάζουσι τὸ 1ον πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ, τὰ τρία πρόσωπα τοῦ πληθυντικοῦ καὶ ἡ ἀπαρέμφατος, π. χ. *write, I write, we write, you write, they write*. (Σελ. 43—45).

Τέλος πάντων ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας τὴν ἀντιμετάθεσιν τῶν λέξεων (τὸ ὑπερβατὸν) ὡς ἡ ἀρχαία. (Παραδείγματα ἐν σελ. 45).

I. B. ΤΕΛΟΥΣ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Ἐύπνα τὸ πέλαγος τὸ κοιμισμένο,
φύσ' ἀγεράκι μου ἔσπερινό,
μὲ χλόνη σήκωνε στεφανωμένο
τὸ κύμα', ἀγέρι μου, τὸ γαλανό.

Φύσα, νὰ χύνεται τὸ καϊκάκι,
ἀφρὸς τὰ στήθη του νὰ τοῦ φιλά,
ν' ἀνοίγῃ πίσω του βυθὸ ἀυλάκι,
νὰ φεύγουν γύρω μας βουνα' ψηλά.

Ἡ νύκτα ἔρχεται, τ' ἀστέρια σπέρνει
καὶ τρεμοσβύνουνε 'ς τὸν οὐρανό,
τὸ τροχαντήρι μου μὲ χάρι γέρνει
'ς ἀγέρι ἤσυχο καὶ σιγανό.

Τὸ ἐρταδιάμαντο λαμπρὸ στεφάνι
τῆς Πούλειαις πρόβαλε, φεγγεβολεῖ,
τρέχε, δελφίνι μου, καὶ μᾶς προσβάνει
ἡ ῥοδογέλαστη ἀνατολή.

Μέσ' ἀπ' τὰ κύματα 'ς ἐς εἰς λουσιμένη
βγαίν' ἡ πατρίδα μου, ὦ, τί χαρά!
Ἐκεῖ τὸ ταῖρι μου μὲ περιμένει,
θωρεῖ τὴ θάλασσα καὶ λαχταρᾷ.

Κῦμα, τὴν γνώρισες τὴν κόρη 'κείνη;
γλυκὰ 'σάν ἄγγελος χαμογελά,
'σάν σένα φαίνεται, ὅταν σελήνη
μέσ' 'ς τὸν καθρέφτη σου χρυσὴ κυλά.

Ὅταν τὰ χεῖλη της τὰ μυρωμένα
χύνουν παράπονο ἀπ' τὴν καρδιά,
λαλοῦν γλυκύτερα καὶ ἀπὸ σένα,
ποῦ κλαῖς 'ς τὴν ἔρημη τὴν ἄμμουδιά.

Πέτην, ποῦ κάθεται 'ς τὸ περιγιάλι,
πῶς σὺ ποῦ μ' ἔσυρες 'ς τὴ ξενιτιά,
πιστὸ σὺ μ' ἔφερες νὰ γείρω πάλι
μέσ' 'ς τὴν ἀφράτη της τὴν ἀγκαλιά.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΔΕΓΙΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἔθρισμοι τοῦ γάμου.

Ὁ ἰατρὸς ἀποκαλεῖ τὸν γάμον πυρετὸν ἀντίστροφον, ἀρχόμενον διὰ θερμῆς καὶ περατοῦ-μενον διὰ ψύχους.

Ὁ χημικὸς: ἀπλὴν ἐκλογικὴν συγγένειαν.

Ὁ μαθηματικὸς: ἐξίσωσιν δι' ἦς, δοθέντων δύο ἴσων, εὐρίσκεται ὁ τρίτος.

Ὁ νομικὸς: συμβόλαιον.

Ὁ ἔμπορος: ἐπιχείρησιν συχνότερον χρεωκοποῦσαν ἢ ἐπιτυχάουσαν.